

dem, forsaavidt de holde Barbeerstue. Deels, fordi Banen her har særdeles Meget at betyde, og enhver forandret Indretning i saa Henseende altid i Begyndelsen vil medføre nogen Forvirring og Forsømmelse, deels fordi, naar vi holde os til dem, der have Barbeerstuer, saa vil der paa disse i Regelen altid være Een tilstede, som, dersom Loven kommer til at indeholde den af Udvalget foreslaaede Forskrift, maa kunne ventes at være stiftet til at foretage saadanne almindelige chirurgiske Manipulationer.

Som Følge deraf indseer jeg nu rigtignok ogsaa, at det ikke vil kunne undgaaes, at Barbererne nu og da ville komme til at foretage disse Handlinger, uden at de først ere anordnede af en Læge, med andre Ord, at Forskriften i Lovforslagets Paragraph 2, hvorefter Barbererne ganske og aldeles skulle være at ansee lige med Dypartere i et Hospital og ingenstunde maatte foretage nogen af disse Handlinger paa egen Haand, vil faae en lille Indskrænkning, idetmindste forsaavidt den gamle Sætning strækker sig, at Nød bryder Love, altsaa forsaavidt som de, for at kunne hjælpe Tilskadefomne, med hvem de ere trufne sammen, eller som bringes til dem, maatte være berettigede til at gaae lidt ud derover. Men jeg anseer denne Følge ikke blot slet ikke for farlig, men endog saa for ret heldig, idet den Hjælp, der kan ydes af et Mennekte, som har lært at foretage og har foretaget slike Handlinger nogle Gange, altid er bedre end slet ingen Hjælp, altsaa vel ogsaa bedre, end at man ellers, maastee først efter flere Timers Forløb, vil være istand til at forskaffe vedkommende Barber den fornødne Lægeordre til at foretage en Aareladning. Men skulde en saadan Bestemmelse endog saa desuden føre med sig, at der en enkelt Gang under dette Paaskud blev paalagt et Plaster eller foretagen en Aareladning, uden egentlig streng og bydende Nødvendighed, og dog, uden at en Lægeberettiget havde foreskrevet det, saa maa jeg tilfaae, at denne Sag forekommer mig at være i høi Grad ligegyldig og uskadelig, baade for den offentlige Sundhedstilstand og for det Lægerne tillagte Monopol, som denne Lovgivning om Barbeerningen synes særdeles beregnet paa at værne

om og beskytte. Jeg troer i det Hele taget, at vor Lovgivning med Hensyn til Lægepraxis ikke er aldeles heldig. Den har, saavidt jeg veed, bevæget sig frem fra en tidligere Adskillelse mellem Læger og Chirurger, der vistnok stod i Forbindelse med, hvad en anden æret Taler (Stampe) idag har berørt, en vis Følelse af Værdighed hos Lægerne i engere Forstand, hvilken Værdighed jeg forøvrigt ikke skal drifte mig til at ytre Noget om, men som viste sig praktisk saare uheldig for Byerne, idet Chirurgerne i høi Grad toge Luven fra dem i Menigmands Omdømme og Benyttelse af deres Hjælp. Siden er det nu vel blevet Tilfældet, at Chirurger og Medicinere ere fuldstændigen sammensmeltede saaledes, at de, der nu optræde som berettigede til Lægepraxis, ansees for at være fuldkomment hjemme i begge disse Retninger af Taget. Men der bliver dog altid tilbage en Gruppe af Handlinger, som ikke kunne ansees for at være ganske mekaniske, idet de udfordre et vist lægevidenskabeligt Skøn om Nødvendigheden og Maaden af deres Foretagelse, men som dog de Herrer Candidater ikke gjerne indlade sig paa selv at foretage, og som derfor skulle henføres under de Herrer Dypartere i Hospitalerne og de med disse i nærværende Lovudkast lige stillede Barberer. Og jeg seer da ikke, at det skulde kunne skade stort, om en saadan „Dyparter,“ ved efter Anviisning og Anordning oftere at have foretaget disse Handlinger, hist og her ansees for ogsaa at have faaet lidt mere Forstand paa, naar de skulle foretages, end Andre, og, om det medførte en lille bitte Smule af en Antydning til, at en Barber nu og da hjalp en Bekjendt med et lille Naad, et Plaster, en Aareladning og saa fremdeles, uden at det i streng Forstand kunde siges at være i Harmonie med Lovforslaget, der saa strengt vil indskrænke ham til blot Dyparter. Indrømmes ikke engang det, saa frygter jeg rigtignok for, at det Monopol, som vore Læger for Dieblirket ere i Besiddelse af, saare snart vil komme til at henhøre til de Monopoler, mod hvilke der vil vise sig en saa alvorlig Reaction i Folket selv, at det neppe i Længden vil lade sig hævde.

Orsted: Jeg har ikke udtalt, at de Forhandling, som en foregaaende Indenrigs-